

[Rager.]

dette, saa naar man til tre meget nær nogenlunde ens Storkredse i Vælgertal, varierende fra 155 000 til 167 000, og man naar til Kredse, der i Vælgertal varierer fra 16 000 til 20 000. Jeg indrømmer, at der her er en større Variation end i det teknisk glimrende Forslag, Indenrigsministeren har udarbejdet. Jeg tror ikke, og har intet Øjeblik tænkt mig, at det Forslag, som jeg her skitserer, skulde give en saa afrundet og matematisk-statistisk tilfredsstillende Ordning, men jeg tilstræber heller ikke dette. Jeg vil gerne saa langt derhen ad som muligt, men jeg vil nødig gøre det paa Bekostning af det levende Liv, af de Ønsker, som jeg ved, Storbyens Befolkning har. Og jeg vil gerne saa stærkt som muligt sige det, at her taler jeg ikke som Partipolitiker i nogen som helst Retning, men her taler jeg som den, der tror at have Lov til at sige, at alle Københavnerne ønsker at komme den Vej ud. Det er et rent sagligt Spørgsmaal, udelukkende et sagligt Spørgsmaal, og jeg vil saa overordentlig indtrængende, som jeg kan, henstille til den højtærede Indenrigsminister, at denne Skitse tages op til en virkelig Undersøgelse og Udregning, at man søger at udarbejde et Ændringsforslag paa Grundlag af dette.

Det er en Mand som mig umuligt at udarbejde Ændringsforslag alene. Jeg skulde ikke have skyet Anstrengelse og Arbejde, men det er umuligt for mig, saaledes som man skal det ved Ændringsforslag, at fastlægge Gadegrænser og alt dette. Jeg ved ogsaa, at den Situation, jeg nu staar i, er den afmægtige Mands Situation, hvis jeg ikke møder den Velvilje og Interesse, som jeg paakalder — paakalder hos Ministeren og paakalder hos dette høje Tings Medlemmer. Jeg beder dem, som ikke kender Københavns Forhold, og maaske ikke til daglig interesserer sig for dem — jeg beder dem om at forsøge at sætte sig ind i denne Sag, ikke at afvise den som en Grille, men virkelig sætte sig ind i den. Jeg beder dem om det saa indtrængende, som det overhovedet er muligt. Jeg kan ikke, selv om Indenrigsministeren vilde stille Bistand til min Disposition, selv stille Ændringsforslag til tredie Behandling, for det forbyder Forretningsordenen. Men jeg har for saa vidt ikke noget imod, at jeg er i denne Situation, for saa vil enhver kunne forstå, at dette er noget, som kun bør trænge igennem og skal trænge igennem, hvis det kan sejre paa Grundlag af, at man siger, det er sagligt forsvarligt og saa stærkt ønsket af dem, for hvem det skal være Lov, at vi

vil undersøge det og vil bøje os for det. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at det ikke er ofte, der fra os Københavnske Repræsentanters Side — og her tager jeg igen Københavnske Repræsentanter fra alle Partier, for jeg taler her paa tværs af enhver Partilinie — kommer Appel til dette høje Ting for at bede det interessere sig for vore Sager. Jeg kan ikke slutte mig til Overborgmesteren, der siger, at København altid er forfordelt, men jeg synes alligevel, man har Lov til at sige, at Københavnske Repræsentanter i dette høje Ting altid har vist Vilje til og Ønske om at sætte sig ind i de Forhold, hvorunder der leves ude i Landet, og hjælpe dér, hvor man mente, der skulde hjælpes, og med Interesse har hørt paa, hvad man har kunnet forebringe dette høje Tings Medlemmer. Nu beder jeg for en Gangs Skyld! Vis os nu den samme levende Interesse! Jeg ved ikke, hvordan man vil gøre det; jeg ved ikke, om Udvalget vil undersøge Spørgsmaalet mellem anden og tredie Behandling; jeg ved ikke, om man vil hjælpe os til selv eventuelt at gøre det i Landstinget — alt dette vil jeg lade staa hen. De Københavnske Repræsentanter er jo i Mindretal, og vi staar paa et saa fremrykket Stade af denne Forhandling, at det heller ikke vil være os muligt uden at indtage en meget opsigtstvækkende Stilling at faa noget ud af det. Denne Sag ønsker jeg ikke at føre ind i noget politisk Spor, men jeg har ønsket at optræde saa stærkt og kraftigt, som jeg kunde til det sidste, fordi det ligger mig saa overordentlig paa Sinde, at man virkelig tager Hensyn til de Ønsker, som jeg her har tilladt mig at forebringe.

Jeg gentager endnu en Gang over for Ministeren: Det er intet politisk Spørgsmaal, det er en saglig Debat, vi kan have om dette Spørgsmaal, men det er ikke Tal, der skal være alene afgørende i denne Sag — det er en venlig Behandling af Ønsker, som er stærke i hele København.

Victor Pürschel: Jeg vil henstille til Overvejelse for Bladenes Referenter, om der ikke bør indskydes en Bemærkning om, at intet Øje var tørt, da det ærede Medlem Hr. Rager forlod Talerstolen. Naar han endogsaa maa sætte sin Lid til Landstinget i Kampen mod den Minister, han ellers elsker og beundrer saa højt, ja, saa er han sandelig kommet i en Situation af ganske ekstraordinær Karakter. Maa jeg forsikre om min dybeste Deltagelse.

Det ærede Medlem talte om politiske Racer, og det er jo virkelig med Bekymring,